

JOHNNY BALL

FOTBALOVÝ GÉNIUS
V UTAJENÍ

**MATT
OLDFIELD**

**ILUSTROVAL
TIM WESSON**

Johnny Ball

fotbalový génius v utajení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Oldfield

Johnny Ball: fotbalový génius v utajení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JOHNNY BALL

Ioaně a Isle, čtenáře vytrvalé i té nové – M. O.

Jedná se o fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo, pokud jsou skutečné, jsou použity fiktivně. Veškerá prohlášení, činy, akce, popisy, informace a obsahy jakéhokoliv jiného druhu v knize obsažené slouží pouze k zábavným účelům a nemělo by na ně být pohlíženo z hlediska přesnosti nebo se snahou je reprodukovat, protože mohou vést ke zranění.

Matt Oldfield

Johnny Ball

Fotbalový génius v utajení

Z anglického originálu Johnny Ball: Undercover Football Genius,
vydaného nakladatelstvím Walker Books Ltd v roce 2021,

přeložil Jan Dvořák.

Ilustroval: Tim Wesson

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2024

ve společnosti Albatros Media a.s. se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Číslo publikace 43 723.

Jazyková korektura: Marie Fišerová

Odpovědný redaktor: Jan Dvořák

Technický redaktor: Radek Střecha

1. vydání

Pro čtenáře od 7 let

www.cpress.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Text © 2021 Matt Oldfield

Illustrations © 2021 Tim Wesson

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Translation © Jan Dvořák, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5260-7

ISBN e-knihy 978-80-264-5271-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5272-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5266-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

JOHNNY BALL

**FOTBALOVÝ GÉNIUS
V UTAJENÍ**

**NAPSAL
MATT OLDFIELD**

**ILUSTROVAL
TIM WESSON**

© P R E S S

KAPITOLA 1

BUDOUCÍ FOTBALOVÝ GÉNIUS ČÍSLO JEDNA

TAK JSEM ZPÁTKY! A mám spoustu zajímavých věcí k vyprávění...

Ale než se k tomu dostanu, chtěl bych se vám představit – jen pro případ, že jste neslyšeli úžasný příběh o tom, jak jsem se SOUHRU NÁHOD STAL FOTBALOVÝM GÉNIEM (ale no tak, kde jste vůbec byli?!): Jmenuji se Johnny Ball a MILUJU fotbal.

ALE... a je to pořádné ale – nebo, jak říkává můj táta, „ale jako Smutná alej“ (myslí totiž to místo v Kroměříži; fakt existuje, dokonce jsme to s Danielem googlili!) –, protože mi hraní fotbalu vlastně nejde.

A je tu i další VELKÉ ALE... Přes to všechno jsem díky svým neuvěřitelným fotbalovým nápadům získal místo asistenta trenéra v týmu Tisburských tygrů!

Pokud patříte mezi mé nové fanoušky, asi si říkáte: „U slimejše, jak ses mohl stát asistentem trenéra

Tissburských tygrů? Zní to jako špičkový tým, a tobě je teprve devět a čtvrt roku!“

Já vím, je těžké tomu uvěřit, že? Ale je to pravda, na mou duši, na psí uši. A abych vám to dokázal, tady je příběh přímo z novin *Tissbury Times* (nebojte se, tenhle výtisk si můžete nechat – dalších osm mám ve složce nadepsané *Mé největší fotbalové okamžiky* a jeden visí na zdi v ložnici):

✠ BURY TIMES

JOHNNY TO TREFIL!

TISSBURSKÁ ZÁKLADKA VYHRÁLA OKRESNÍ POHÁR DÍKY SVÉMU MLADÉMU FOTBALOVÉMU GÉIOVI

Tým Tisburské základní školy včera odpoledne poprvé po pěti letech zvedl nad hlavu trofej pro vítěze Okresního poháru. Stalo se tak poté, kdy porazil mužstvo Epic Forest v ostře hraném finále výsledkem 2:1. Góly za Tisbury vstřelili Tabia Haddadová a Billy Newland, ale skutečným hrdinou okamžiku se stal mladý trenér s hlavou plnou nápadů Johnny Ball, bratr superhvězdy týmu Tisburští tygři Daniela. Devítiletý chlapec, který zastoupil řádného trenéra týmu Martina Manna, předvedl své skvělé fotbalové nápady a postaral se o senzační pohárový úspěch. Když se čas vyhrazený pro utkání neúprosně krátil a hráči Epicu Forest byli na koni, Johnny přišel na hřiště a naprosto dominantním příkladem týmové spolupráce vyhrál pro Tisbury zápas. Když Isabella Johnstoneová v poslední minutě zápasu driblovala s míčem směrem

k brance soupeře, vytvořili kolem ní spoluhráči zuřivou lví linii, aby ji ochránili. Načež se Tisburští po Johnnyho signálu rozestoupili a zformovali Létající Těčko. Po této nevidané scéně dopadli obránci Epicu jako Napoleon u Waterloo. „Jo, asi to byl docela dobrý nápad,“ sdělil Newland po vstřelení vítězného gólu, „ale nejlepší na tom byla moje absolutně BOMBÍCÍ střela!“ Johnnyho fotbalová genialita se projevovala po celou dobu turnaje a dovedla Tisbury přes talentovanější soupeře až k celookresní slávě. „Můj Johnniček byl vždycky chytrá hlavička,“ sdělila nám hrdě jeho matka Elizabeth. A paní Ballová nebyla jediná, kdo byl ohromen skvělými nápady svého syna. „Johnny má zcela mimořádný fotbalový mozek,“ prohlásil Paul Porterfield, trenér týmu Tisbury Town, který sledoval zápas v ochozech. „Pokud mu to vydrží, mohl by jednou dělat mou práci!“

Takový je tedy příběh úspěchu, na nějž jsem ve svém životě nejpyšnější... BEZ DEBAT! Po tomto jsem si myslel, že už to nemůže být lepší. Ale bylo.

Chris Crawley, trenér starších žáků klubu Tisbury Town, mi nabídl možnost stát se jeho novým asistentem. Na to jsem nemohl říct ne, nebo snad mohl?! Rozhodně ne, pokud se chci stát „PŘÍŠTÍM PAULEM PORTERFELDEM“. Právě on totiž nebyl

jen trenérem Tisbury Town, ale pravděpodobně i nejlepším trenérem na planetě Zemi. Tohle byla moje příležitost, jak pokračovat v jeho geniálních šlépějích a stát se fotbalovým géniem číslo jedna na celém tom širokém světě.

Ale – ano, je v tom další Smutná alej (hahaha!) – je tady ještě jeden problém... Kdo je hvězdou mezi hráči Tisbury Town?

Daniel „Kanón“ Ball.

Nebo jak mu říkám já: můj super-talentovaný starší brácha.

JÁ že bych měl trénovat JEHO? Ajaj, tohle bude ještě hodně, hodně zajímavé.

Věřte mi, moje trenérské dobrodružství je teprve na začátku...

KAPITOLA 2

DANIELOVA „OČEKÁVÁNÍ“

„Myslíš, že ten vítězný pocit člověka někdy omrzí?“ zeptal jsem se Tabie, když jsme spolu šli ze školy domů. Od finále už uplynul skoro týden a pořád se o nás ve městě mluvilo.

Tabia předstírala, že o mé otázce celou milisekundu přemýšlí (to je mimochodem jedna tisícina sekundy), a pak zavrtěla hlavou tak silně, až to vydalo příšerný zvuk **KRAK!** „Ani náhodou, **MŮŘÍ MOZKU!**“

Souboje ošklivých přezdívek – to byla další věc, která se prostě neomrzí.

„Doufám, že máš pravdu, **OVOCNÝ OCASE!**“

„Já mám vždycky pravdu, **PĚROVÉ PRASE!**“

„Super, tohle se i rýmuje!“

Doufal jsem, že Tabia má pravdu s tím, že má pravdu; obvykle ji měla. Byla to super zábava být projednou fotbalovým hrdinou, a ne fotbalovým zoufalcem. Najednou mým směrem na hřišti kývaly

opravdu oblíbené děti z šesté třídy, a dokonce jsme šli na rodinnou večeři NA MOU POČEST! Tam jsem si vychutnal jak jídlo, tak i svůj úspěch.

Ale nešlo jen o balónky na oslavu a třípatrové hamburgery. A moje nejlepší kamarádka to věděla.

„Tak co, jak se cítíš na to trénování Tygrů, **PRASEČÍ PUPKU?**“ zeptala se mě Tabia a kopla u toho do kamene, aby to znělo super pohodově.

Ach ano, Johnny Ball: asistent trenéra Tissburských tygrů – první den mé děsivé nové práce se plížil blíž a blíž jako příšerný smrad z lednice. Zbýval už jen jeden jediný den.

„Já... nemůžu se... dočkat,“ zalhal jsem opravdu, ale opravdu mizerně.

Tabia se na mě otočila s rukama v bok, jak to dělají naštvaní dospěláci. „A teď pravdu, **ŽELVÍ ŽELÉ!**“

„Jsou velcí, mají talent, jsou to pubertáci. A jedním z nich je můj bratr. Pravda je... že bych radši trénoval

celou safari opravdových divokých tygrů než tyhle Tisburské tygry. Co je asi tak mám učit o fotbalu, Tabi? Jak v něm nemají být tak dobří?“

„Prdlajs, budeš skvělejš,“ odpověděla mi na to Tabia.
„A neboj se, trenér Crawley ti řekne, co máš dělat –
je to jeho práce. Stačí, když si budeš pamatovat:
JOHNNY BALLE, JSI FOTBALOVÝ GÉNIUS!“

„Díky, Tabi. Hádám, že brzo zjistíme, jestli je to pravda...“

Když jsem onoho dne přišel domů, bylo tam ticho jako v kostele. Máma s tátou byli na zahradě, kde se asi po milionté snažili opravit fotbalovou branku, a Daniel byl ve svém pokojíku, kde asi se sluchátky na uších poslouchal pořádně našťvanou muziku.

„Paráda,“ pomyslel jsem si, „čas na přemýšlení.“ Abych zapůsobil na trenéra Crawleyho, budu potřebovat pár fakt vychytaných nápadů, a to rychle. Vyběhl jsem po schodech nahoru k sobě do pokoje a otevřel jsem svůj „JNB“ zápisník s mými iniciálami na každé stránce. Čekal jsem na nový moment osvětlení.

Mysli, Johnny, mysli!

Ale než jsem stačil napsat jediné slovo, Daniel bez zaklepání vtrhl do mého pokoje.

„Tak jo,“ zahlásil a zvedl hlavu jako tuleň, který se snaží udržet balón na špičce svého nosu.

„Tak jo,“ odpověděl jsem a snažil se při tom napodobit jeho pohyb z repertoáru cool děcek.

Byl to skoro filmový začátek rozhovoru.

„Tak jsem přemýšlel, brácho...“

Uf, bráchovo přemýšlení téměř vždy nevěstilo nic dobrého.

„... hele, nechápej mě blbě, jsem vyhypovaný z tvých mega vítězství s Tissburskou základkou a jsem

dost v cajku s tím, že tě trenér Crawley poprosil, aby ses přidal k Tygrům... ALE..."

Věděl jsem to. Věděl jsem, že tam bude schovaná jedna velká, macatá Smutná alej (ehm, hahaha!).

„... pár věcí musíš prostě pobrat. Tohle není cirkus jako Okresní pohár, bro, tohle je na vážno. Nemáme čas na nějaké pranky z hřištěátka!“

„Vím, vím, neboj, nebudu...“ pokusil jsem se o odpověď, ale Daniel ještě neskončil.

„Jde asi o todlencto: do konce sezony zbývá šest zápasů, a pokud je všechny vyhraje, Tygři pravděpodobně získají ligový titul. Kapišto? LIGOVÝ TITUL! Nevyhráli jsme ho už patnáct let, takže to nesmíme pokazit, jasný?“

„Jasný. Fakt se nemáš čeho...“

Ne, Daniel ještě pořád neskončil. „Takže vzhledem k tomu, že odteď budeme trénovat spolu, mám nějaká ta očekávání ohledně toho, jak to prostě vodteď povalí. Jak jde o fotbal, nikdo ze mě nebude dělat šaška, jasný? Takže ta srandovní šála musí pryč. Vím, že ti ji dal děda George, ale vypadáš s ní jako sněhulák v solárku.“

Drsné, ale nebyl úplně mimo.

„A nedělej ani jiný trapárny, cajk? Víš, co myslím – tancovat, zpívat, vtipkovat, zkusíš hrát fotbal. Takové věcičky. A co dál? Jasan, mám to, NIKDY se MĚ nepokoušej trénovat. Ostatní kluky možná, ale mě vynech. Jasně, a ještě jedna věc, a tahle je mega důležitá – NIKOMU, ale fakt NIKOMU neříkej, že jsem tvůj brácha. To je asi všechno, borče – jsme v cajku?“

POP! Bráchova „očekávání“ byla jako špendlík, který definitivně praskl mou šťastnou fotbalovou bublinu. Znovu! Byla to teď zjevně jeho superschopnost číslo dvě, vedle té spousty a spousty parádních gólů, které dával. Ne, nebyli jsme „v cajku“.

„Proč nechceš, aby Tygři věděli, že jsme bráchové?“ zeptal jsem se ho.

Připadlo mi to jako jednoduchá otázka, ale Daniel se rozpačitě podíval na podlahu a několikrát kopl do pomyslného míče, než odpověděl. „Hele, takhle je to prostě jednodušší, borče – míň keců, míň stresu. Ty si můžeš dělat svoje věci a já svoje. Na klid.“

„Ale jak? Určitě už o mně Tygři vědí, ne?“

TICHO – to znamenalo velké, pěkně vypasené „ne“. V posledních dnech mě Daniel nikdy nenechal seznámit se s žádným ze svých přátel, takže nejspíš ani netušili, že má bratra.

„Soráč, to není můj boj, borče,“ řekl nakonec a pokrčil rameny. „Jestli chceš ještě pořád trénovat Tygry, tak to prostě budeš muset vyřešit. A žádný bonzování mámě a tátovi, jasan?“

Zamračeně jsem přikývl. I když byl Daniel můj nový neoblíbený člověk číslo jedna, věděl jsem, že tenhle ošklivý trik zkoušet nemám.

Ten večer, když jsem si šel lehnout, jsem na polštáři našel poskládaný papír, který vypadal jako vytržený ze školního sešitu. Na přední straně byl dost ošklivě načmárané jméno adresáta dopisu: .

Napadl mě jen jeden člověk, který byl dost cool/líný na to, aby mě tak označil:

Ahoj J.,

drsný pokec dneska. Tady je seznam mých očekávání,
aby sis je lépe zapamatoval.

- 1) Nenos tu tragickou šálu.
- 2) Nedělej ani nic jiného trapného.
- 3) Nikomu neříkej, že jsem tvůj brácha.
- 4) Budu to opakovat, protože tohle je hodně důležité:
NIKOMU neříkej, že jsem tvůj brácha.
- 5) NIKDY se mě nepokoušej trénovat.

Uvidíme se dole u snídaně,

Danny B.

Můj brácha to myslel vážně, tak co jsem měl dělat?
No, moje první našťvaná myšlenka byla: „FAJN, TAK CO,
BRÁCHO, JESTLI MĚ TU NECHCEŠ, TAK SE PROSTĚ VRÁTÍM
K TOMU, ŽE BUDU TRENÉREM TISSBURSKÉ ZÁKLADKY!“

Stejně by se mi stýskalo po všech kamarádech
z mého starého týmu a bylo mnohem jednodušší říkat,
co mají dělat, devítiletým dětem...

Ale pak jsem si vzpomněl, co o mně řekl Paul
Porterfield poté, kdy jsme vyhráli Okresní pohár:
„Johnny má skvělý fotbalový mozek. Jestli mu to
vydrží, mohl by jednou dělat moji práci!“

Johnny Ball: budoucí trenér Tisbury Town – to byl můj fotbalový sen číslo jedna. Abych se dostal až na vrchol, budu muset být odvážný a někdy dělat věci, které se zdají superděsivé. Třeba trénovat teenagery a vyprudit svého hloupého staršího bratra.

Takže Daniel nechce, aby jeho spoluhráči věděli, že jsem jeho brácha, co? Fajn, prostě budu muset být: Johnny Ball: fotbalový génius v utajení!

KAPITOLA 3

FOTBALOVÝ GÉNIUS V UTAJENÍ?

FOTBALOVÝ GÉNIUS V UTAJENÍ znělo mega hustě. Hned jsem to posunul na první místo svého seznamu „Super cool zaměstnání“, který nosím v hlavě:

1. FOTBALOVÝ GÉNIUS V UTAJENÍ
2. KAPITÁN A NEJLEPŠÍ STŘELEC TÝMU TISSBURY TOWN
3. MEZINÁRODNÍ OCHUTNÁVAČ ZMRZLINY
4. DOBYVATEL VESMÍRU
5. DRŽITEL REKORDŮ VE STAVĚNÍ Z LEGA

Nejdřív jsem byl nadšený. Měl jsem kliku, že jsem právě dostal tu nejlepší práci na celém světě! Chystal jsem se zažít ty nejlepší chvíle svého života a Daniel mě nemohl zastavit...

Ale pak přišlo obávané **PODÍVEJME SE NA TO Z DRUHÉ STRANY:**

Opravdu, Johnny, jsi si tím jistý?

Kdo to vůbec je ten „fotbalový génius v utajení“?

To sis tu pozici zrovna vymyslel? (To ostatní na mém seznamu je samozřejmě skutečné, jak jinak.)

Všichni fotbaloví géniové, na něž si jen vzpomenu – Paul Porterfield, Pelé, Johnny „Rakeťák“ Jeffries, Johan Cruyff –, byli opravdu slavní a rozhodně NEBYLI v utajení. Hmm, čekalo mě jedno pořádné třídění myšlenek...

Nevím, jak vy, ale já když slyším „v utajení, tajný“, první, co mě napadne, je:

Máte pravdu, tohle by bylo dokonalé přestrojení, kdybych se chtěl stát tajným agentem v Tokiu, ale to jsem jaksí nechtěl – dal jsem přednost místu asistenta fotbalového trenéra v Tisbury!